

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg har fuld forståelse for, at hr. Jens Thoft har været udsat for et sådant bombardement af ord i dag, at det kan knibe med at blive ved med at holde ørerne åbne, men jeg må sige, at jeg mistænker hr. Jens Thoft for i allerhøjeste grad under slutningen af mit indlæg at have været så optaget af at finde ud af, hvad han skulle svare på begyndelsen af det, at han ikke har hørt, hvad jeg sagde til sidst. Men jeg skal da gerne lige repetere synspunktet.

Hvad angår det, som er kernen i forespørgslen, som hr. Jens Thoft henviser til, om udvidelsen af NATO's geografiske område, sagde jeg da klart, at på vej imod målet, nemlig at overføre ansvaret for landenes sikkerhed til FN-systemet som en slags politi på verdensplan – et mål, som vi på lang sigt gerne skulle frem til – kan jeg da udmærket forestille mig, at en ændring af NATO's geografiske område vil være hensigtsmæssig, idet jeg udmærket kan forestille mig, at de ressourcer, som man nu har opbygget i NATO til at varetage en gruppe landes sikkerhed, kunne få lov til at operere med et lidt udvidet formål i forhold til det, som er beskrevet. Jeg kunne altså godt forestille mig, at det på et eller andet tidspunkt ville være hensigtsmæssigt at være med til det, som er vores fælles mål, at der skal bruges så få kræfter som muligt på at opretholde sikkerheden. Derfor har jeg sagt, at vi vil være åbne for en drøftelse af det spørgsmål hvor som helst. Det er vi her, det vil vi være i udvalget, og det vil vi være hvor som helst.

Desuden sagde jeg udtrykkeligt, at vi kunne bruge nogle af midlerne fra vort forsvar på det arbejde med hjælp til genopbygning af et demokratisk erhvervssamfund i Østeuropa, vi står over for. Så gerne ned med forsvarsudgifterne.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Debatten i dag har jo bl.a. vist, at hr. Jens Thoft har et ganske ukærligt forhold til nogle af sine medmennesker. Jeg finder det i hvert fald ganske krænkende at blive beskyldt for at gå ud at opsøge fjender. Fjender er ikke noget, vi andre går og opsøger, det kan være kendsgerninger, som man bliver nødt til at forholde sig til, også i NATO. Men i øvrigt kan det da være rigtigt, som hr. Jens Thoft sagde i indledningen af debatten, at det ville være vidunderligt, hvis FN havde en sådan tilstand, at FN kunne tage

sig af alle de situationer, som andre har måttet tage sig af. Det er jeg ganske enig med hr. Jens Thoft i, og det er da også noget, jeg tror vi i fællesskab vil arbejde hen imod. Men sådan er situationen altså ikke, og derfor er der også behov for, at f.eks. medlemslande af NATO griber ind en gang imellem.

Det er dér, hele denne diskussion om NATO's ansvarsområde opstår, og her vil jeg gerne slå fast, hvad der er blevet sagt gentagne gange i debattens løb, selv om hr. Jens Thoft tilsyneladende har bestridt det, at ingen – ingen – af alliancens medlemslande finder, at tiden nu og her er inde til en udvidelse af NATO's ansvarsområde. En gennemførelse af et sådant forslag vil jo kræve, som det er sagt bl.a. af hr. Hans Hækkerup, en ændring af Den Nordatlantiske Traktats artikel 6.

Der er heller ikke tale om, at man inden for traktatens rammer forestiller sig andet og mere end det, vi har oplevet i Golfkrisens forløb. Hele denne krises og krigs enestående karakter – en konflikt, der er behandlet i en hel stribe af resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd – gjorde det naturligt at diskutere, om det nu var rimeligt at give NATO en særlig rolle i Golfen. Som situationen udviklede sig, stod det klart, at det ikke ville være hensigtsmæssigt, og det blev på intet tidspunkt foreslået, heller ikke fra den mest engagerede partners side, og det var vel alt taget i betragtning en ganske forstandig disposition, at det ikke skete. Så man kan i virkeligheden sige, at krisens og krigens forløb er en slags tryghedsgaranti for dem, der frygter en »out of area«-rolle for NATO.

Men nu står vi og skal diskutere fremtiden, og dér er der brug for at have en diskussion om alle de muligheder, og det er derfor, det dagsordensforslag, som er fremsat af et bredt flertal af partier, er så fortrinligt, for det slår nemlig fast, at nu skal vi have en grundig drøftelse i Folketingets Sikkerhedspolitiske Udvalg af NATO's fremtidige udvikling. Det er klart, at den drøftelse må føre frem til, at man så tager stilling til, om man skal ændre den danske holdning til NATO-traktaten, eller om man ikke skal. Indtil man har haft den drøftelse og kan træffe en sådan beslutning, er det da klart, at vi fastholder vores hidtidige holdning til NATO-traktaten. Der er så megen logik og rimelighed i denne dagsorden, at jeg så udmærket forstår de krumspring, både hr. Jens Thoft og hr. Pelle Voigt har gjort for at angribe begge sider, havde jeg